

Мутимира въ 890 г. въ Сърбия вжтрешни размирици между синоветъ му се свършили съ това, че тѣхниятъ братовчедъ Петъръ Гойниковичъ (892—917), следъ като сполучилъ да победи съперниците си на престола, завладѣлъ окончателно властта въ Сърбия въ 895 г. Отъ тия сръбски междуособици поискалъ да се възползува Симеонъ, за да прокара влиянието си въ Сърбия. Той се намѣсилъ въ тѣхъ, като изтъкналъ сръбския князь-изгнаникъ Клонимира Строимировичъ, братовчедъ на князь Петра, който билъ жененъ за българка и всичко време живѣлъ въ България, за кандидатъ на сръбския престолъ въ 897 г. Но опитътъ на Клонимира съ българска помощъ да завладѣе властта въ Сърбия потърпѣлъ пълна несполука и се свършилъ съ убийството на самия претендентъ. Следъ това князь Петъръ се закрепилъ на сръбския престолъ, намирайки се подъ влиянието на византийската политика; но въ сжщото време той живѣлъ въ миръ съ българския господаръ Симеона, който гледалъ да се сблужи съ него и дори го направилъ свой сродникъ. Тия мирни отношения се продължавали цѣли 20 години до 917 год.

По тоя начинъ Симеонъ презъ първата половина на царуването си строго се придържалъ о държавната политика на своитѣ предходници и главно о политиката на баща си. Ние бихме очаквали, че Симеонъ ще продължи и разшири дѣлото на князь Бориса, като съсрѣдоточи вниманието си върху вжтрешното повдигане и уредбата на обширната си държава, върху развитието на нейния държавенъ и социаленъ животъ въ духа на ония обществени форми, които носѣло въ себе си преобладаващето славянско население или поне въ съгласуването имъ съ остатъцитѣ на традициитѣ отъ езическа България, за да даде едно по-стабилно и по-урегулирано положение въ социалнитѣ отношения. Наистина, Симеонъ продължилъ културно-просвѣтната дейность на баща си, като се окръжилъ съ цѣлъ сонъмъ отъ учени и просвѣтени мжже, създатели на старо-българската книжнина; за обогатяването на тая книжнина той не само имъ оказвалъ покровителство и съдействие, за което билъ нареченъ „Нови Птолемей“, но и самъ лично ги ръководилъ и вземалъ непосредно участие съ книжовни трудове. Обаче на тая дейность той далъ едностранчива насока, защото сжщата тая дейность трѣбвало да стане въ услуга на оная сждбоносна идея, която го отклони отъ истинската и правилна задача на българския господаръ.

Бидейки убеденъ въ безсилието на цариградския императоръ, върховния глава на цѣлия източенъ свѣтъ, въ ослабването на неговото високо нравствено влияние върху вѣншнитѣ работи отъ една страна, а отъ друга — съзнавайки своята мощъ, считайки се владѣтель на по-голѣмата частъ отъ земитѣ на империята, Симеонъ се чувствувалъ ако не по-горенъ, то поне равенъ на ромейския императоръ и по сила, и по значение и поради това не е могълъ да се задоволи съ простата титла „князь“ или „архонъ“, съ която византийцитѣ титулували българския господаръ и която никакъ не отговаряла на политическото му положение, заемано отъ него въ даденото време на Балканския полуостровъ. Симеонъ най-сетне решилъ да наруши вѣковнитѣ традиции, на които той самъ се покланялъ до известна степенъ, и чрезъ това да се откаже да признава всѣка по-висока власть надъ себе си и надъ своята държава. Тая мисль, както изглежда, се породила въ душата на Симеона още въ 904 г., обаче, докато билъ още живъ баща му, той не се изказвалъ открито, а пѣкъ следъ смъртъта на Бориса на 2. май 907 г. неговитѣ сподвижници, главно еп. Климентъ и Наумъ, които всѣкога сж държали за мирното единение съ империята въ духа на вѣрата, сж го удържали отъ всѣка нелоялна крачка спрѣмо Византия. Обаче събитията, настѣпили въ Цариградъ и изобщо въ империята следъ смъртъта на импе-